

agt een apenpak. Wel erg expliciet. Het begin van de voorstelling mist overigens elke nuance als het over de typering van dit jonge, exotische lustobject gaat. Natuurlijk is dat ook de bedoeling en is ironiserende overdrijving het sterkste wapen van dit Dood Paard, maar de spijker wordt te lang te hard in het hout gedreven. Attergals arbitraire keuze voor Kilo en de politiek hopeloos incorrecte commentaar van Yokram en Gra op zijn aantrekkelijke, maar onderontwikkelde puurheid, ligt er even te dik op. Het evenwicht tussen lekker drammerige overdrijvingen en sappige ironie, zit na verloop van tijd echter steeds beter. Ook al omdat de stevig opgebouwde beginsituatie waarin de karakters gestalte krijgen, doorheen de verschillende bedrijven van constellatie verandert en aan spanning wint. Al te onverwacht verschuiven de relaties nu ook weer niet, maar conflicten en toenaderingen worden wel heel diep en uitdrukkelijk uitgewerkt. De tandwielen waarmee dit gezelschap in elkaar haakt, draaien traag maar des te zeker en onafwendbaar. De beleving daarvan wordt uitgebeeld met een genietbare dosis overacting, massa's steeds spookachtiger make-up en pijnlijk herkenbare dialogen. Wat eerst een makkelijk geschoten gat in de lucht lijkt, wordt zo toch nog heel schrijnend en relevant.

GESLACHT

Een voorstelling van: Gillis Biesheuvel, Rob de Graaf,
Anil Jagdevsing, Manja Topper, Iwan Van Vlierberghe,
Herman Venderickx en Oscar van Woensel
Tekst: Rob de Graaf
Productie: Dood Paard
Première: 5 februari 2004, Frascati, Amsterdam